

зимния студъ не обича да се шегува и всѣка година погубва безчислено много смокове. За да се спаси, смокътъ гледа да си намѣри такова мѣсто, дѣто студътъ не може да проникне: въ купитѣ сѣно, въ купищата слама, въ плѣвницитѣ, въ торнитѣ купища. Обаче, като се грижи за себе си, смокътъ мисли и за потомството си, затова на пролѣтъ той снася яйцата си (отъ 15 до 30) въ купчинитѣ гниющи листа, или ги зарива въ тора.

Яйцата на смока много приличатъ на гължбовитѣ, само че нѣматъ твърди черупки. Обикновено, той ги снася прѣзъ юлий, или въ началото на августъ, зарива ги, за да може топлината, която се образува въ тора и листата, да спомогне за развитието на зародишитѣ — малки, красиви смокчета. Тия смокчета се развиватъ въ яйцата слѣдъ 3 недѣли, така, както и пилетата, разкъсватъ жилавата бѣла обвивка, замѣняща черупката, излизатъ отъ тора, и трѣгватъ да си дирятъ храна.

Новородениятъ смокъ е пѣргава и красива змийка, дълга около четвъртъ аршинъ. Щомъ като смокчето изсѣхне, което става слѣдъ единъ или два часа, неговата мека кожа става така жилава, както и на стария смокъ. Първата грижа на смокчето е да се скрие хубаво въ трѣвата. Нали е сираче. Не е то глупаво гарванче или врабче, на което бащата и майката цѣлъ день носятъ храня. Неговата работа е друга. Снася смока своитѣ яйца, зарива ги въ тора, и не се грижи повече за тѣхъ.

Бѣдното смокче, то никога не вижда своитѣ родители. Мини се день, два, отъ както е излѣзло то отъ яйцето и гладътъ започва да се обажда. А дѣ да търси храна, каква е тя, какъ трѣбва да я добие, това никой нѣма да каже на малкото